

POSTANOWIENIE

Dnia 9 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z powództwa B. F.

przeciwko P. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 września 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 12 marca 2020 r., sygn. akt XXVII Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód B. F. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w W., którym oddalono apelację skarżącego od wyroku Sądu Rejonowego w W., oddalającego powództwo o zapłatę przez P. S.A. w W. kwoty 60 000 zł tytułem zadośćuczynienia za krzywdę wywołaną naruszeniem dóbr osobistych powoda.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przedsądu. Stosownie

do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na jej oczywistą zasadność. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

W ocenie skarżącego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej świadczy to, że „uchybień, jakich dopuścił się Sąd II instancji, miały charakter kwalifikowany a zaskarżony wyrok jest sprzeczny z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej

wykładni przepisami, a w szczególności z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć”.

Wstępnie należy zauważyć, że nie znajduje podstaw podział przepisów prawa na „zasadnicze” oraz inne niż zasadnicze; nie istnieją również „standardy rozstrzygnięć”, których niedochowanie mogłoby prowadzić do naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania. Podstawowe znaczenie ma natomiast okoliczność, że wywody zawarte w motywach wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadniają tezy o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Wywody te obejmują streszczenie wyników postępowania w toku instancji, prezentację przyjętego przez powoda obrazu stanu faktycznego sprawy i ogólne rozważania na temat systemu ochrony dóbr osobistych. Nie przedstawiono natomiast argumentów świadczących o tym, by w sprawie doszło do naruszenia konkretnych przepisów, które to naruszenia byłyby rażące, a zarazem ich wystąpienie miałoby prowadzić do oczywistej konieczności uwzględnienia skargi kasacyjnej. Skarżący niewątpliwie wyraził niezadowolenie z zapadłego w sprawie orzeczenia, lecz samo eksponowanie takiej oceny nie realizuje przyczyny kasacyjnej unormowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego wskazuje, że zasadniczą przyczyną wydanego rozstrzygnięcia było uznanie, że działania pozwanego Banku były legalne, co wyłączało możliwość poniesienia przezeń odpowiedzialności z tytułu naruszenia dóbr osobistych. Skarżący nie przedstawił argumentacji świadczącej o tym, by powyższa ocena była wadliwa, a tym bardziej oczywiście wadliwa. Wniosek taki nie wynika również z porównania motywów zaskarżonego orzeczenia z treścią skargi kasacyjnej. Za formułowaną w skardze kasacyjnej tezą o trafności stanowiska powoda nie mogą przemawiać wywody sprowadzające się do polemiki z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów dokonaną przez Sąd drugiej instancji, ponieważ stosownie do art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Argumentacja zmierzająca do wykazania, że wystąpiły przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania, musi więc opierać się na tych ustaleniach, które Sąd drugiej instancji przyjął za podstawę rozstrzygnięcia.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

jw